

Wõta ja loe!

№ 9.

See rahusse.

Siin esitame meilegi mitmele tuntud Helsingi wabakiriku jutustaja J. Etelämäe jutustuse oma läbielamistest, mis wiisid ta usustamisese igawiku küsimuses.

„Jumala armukutsumist tundsin esimest korda juba 6 aastasena. Ühel Suur-reedel küsisin emalt selle päewa tähendust. Ta jutustas Jeesuse surmast ristil ja meie päästmisest tema läbi. See mõjus minu peale sügawalt. Pisarad woolasid silmist mõeldes Jeesuse armastusele. Tundsin igatsust paluda, kuid häbenesin nii palwet, kui oma pisaraid. Seemine jõud sundis mind siiski palwele. Jootsin heinaküüni ja seal põlwtasasin esimest korda palwes Jssanda ette.

Oli imelik tunne. Küünis ei olnud ühtegi teist inimest ja sellest hoolimata olin päris kindel selles, et polnud siiski ühinda. Glaw, nägematu Jumal oli seal m'nuga.

Mäletan weel väga hästi selle palwe sifu, mida seal omapärasel altaril, heinaküüni otjas, Jssandale häälega kogeldasin, Auline, Jumala ligiolu tunne täitis togu küüni, kuid sellest hoolimata tungis kuri aimbus meele, et tulewail noorusaastail ujutab mu üle kiusatuse ja maailma meelituste jõgi. Seepärast palusingi, et Jeesus wiiks mind ford ometi oma juure taewasse, kuigi teekonnal oleksingi sõnakuulmatu ja komistaksin.

Lapsepõlwe aastais oli mu südametunnistus nii õrn, et kannata-sin kohtupiina kohe, kui tegin midagi Jumola tahtmise wastu. Ma imestasin nähes inimesi, kes olid vähemalt näilikult rahulikud, kuigi tegid patte ja olid patu orjad.

Uastad weerefid. Tihti tundsin Jumala wägewat kutsumist. Siiski ei ufaldanud täiesti anduda Jumalale. Kartsin üksildust ja pilget, mis oleks wast mulle ofats saanud Jssanda järel käima hakates. Ei tunnud ühtegi uskikku, kellele oleksin wõinud jutustada oma hinge häda. Keegi ei manitsenud täiesti astuma Jssanda teele, kuigi mõnejugust hukkamõistmist kuulbus wanemate inimeste poolt noorsoo pidustuste ja lõhude wastu.

Waenlane waletas mulle, et Jeesuse järel ei wõi käia üfski noor. Glu muutub wõimatu kitsaks sellel teel. Wõib ju surma eel armu järel haarata, nagu mõnda patti riulilt. Sai ju rõõwelgi armu elu wiimisel hetkel.

Sellistes walemõrkudes sõdisin Jumala mitmekordsete kutsete wastu. Kord ifegi wõitlesin Jumala wastu maanteel pidule minnes. Siis ma

palusin ühe hirmsamaist palveist, mida Jumal ial on kuulnud. Palusin, et ta jätaks mind rahule, et ma võiksin nagu teisedki noored nautida selle maailma patulõbustid ilma südametunnistuse piinadeta. Mul polnud Jumala rahu, päästmiskindlust, ega maailmgi mind rahuldanud. See oli wilets, feesmiste wastolude tallermaa. Põrgu asus põues. Sulle järel sirutades põlgasin ära Jumala ja taewa ning fattusin itka sügawamale walude võsje.

See oli suur imeede ime, et Jumal mind weelgi kutsus. Jäin haigeks ja pidin mitu nädalat woodis lamama. Karitsin surma ja teadsin wäga hästi, et mul pole osa taewast, kui mitte Jumal mu peale ei halasta.

Ei uskunud enam waenlaste walesid ega oma pellikke mõtteid. Otsustasin otsida Jumalat ja saada kristlaseks, kuigi maailmas mind keegi ei mõisaks.

Kuid, kuidas jõuda selgusele usu asjades? Kes võiks anda nõu? Kus oleks keegi tõsine usklik, kellelt võiksin küsida nõu? — — Kas mitte Piiblis pole kõige paremad juhatused?

Hakkasin uurima Piiblit. See waid lisas mu tusk ja häda, sest kohtud ahwardasid mind ja armutootused olid mu eest suletud. Fattasin fiiski piibliuurimist. Olin teadlik selles, et Piibli sõna lõpulistult otjustab mu saatuse. Kõik muud teed ja nõuanded põlgasin, lootes waid Piiblite.

Wiimaks walgatas lootuse säde südamesse ühest sõnast: „Jga üks.“ „Jga üks, — kes usub temasse ei hukku, waid peab igaweste elu pärima“ (Soome tõlge) Joh. 3:15.

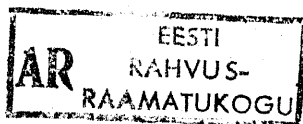
Olin ju üks „igawesti“ ja võisin siis usu läbi päästetud saada. Kuid kas on mul usku? Seda ei leidnud raasukeski. Ei wõi siis saada usu läbi päästetud, kuna mul pole usku. Seda mulle enam ei anta. Olen wäljaspool kõiki päästmiswimalusi.

Nii mõtlesin, kuid siis märkasin 2. Tim. 2:13. „Kui ka meie ei usu, jääb tema fiiski ustawaks.“ Selles oligi otjekui päästekois hukkuwale. Ei otsinud enam iseendast usku. Dotasin waid, kuidas Jumal omas ustawuses otsib mind kun i leiab. Luuk. 15:4. 8.

Olin olnud neli nädalat kohtu ja käsu all. Nüüd olin juba päästmise lootuses. Ewangeelium hakkas selginema. Võiksin lugeda endale näitets Jef. 53:4—6: Ta kandis minu haigusjed, Ta haawati minu üleastumiste pärast, Tema haawade läbi minagi saan terweks.

Siis tuli auline päew mu elus, juwel 1908 a. See oli mulle uuesünni õnnistatud päew. Ei wõi siin jutustada kõigist imedest, mida sain läbi elada uuesündimisega ühenduses. Sündis nii palju suurt ja aulist. Peab jätma jutustamata üksikasjad. Wõib olla ei mõistats kõik lugejad neid nii pühaks pidada, kui nad on mulle.

Auline oli läbi elada, kuidas Jeesuse Kristuse veri puhastab kõigest patust — 1. Joh. 1:7. Ja Püha Waim tunnistas wäega, et olen sündinud „mitte kadumast, waid kadumata seemnest, Jumala sõna läbi, mis igawesti jääb.“ 1. Peetr. 1:23 — jeega Jumala laps.

Waenlane oli mulle waletanud, et see on suurim õnnetus, kui keegi noorelt saab usklikuks. Kui sain päästetud mõisin läbielada, et ei puudunud rõõmu ega elu — Joh. 15 : 11, 10 : 10. Mu patud, walud, koorem, mured, kartused, kurbused — kõik, mis põhjustab õnnetust — seda wiis kaasa armu woolaw jõgi mere sügawustesse, nii kaugele kui ida on läänest — Saul 103 : 12.

Mainitud õnne päeval laulsin suwises looduses vähemalt ligi paarkümmend korda: „O millist õnne õndsust, usk endaga küll toob jne.“ Järwe laened, linnu laulud, tuules õõtsuwad puud ja heinad, lillede lõhn, wiljapõllud ja nurmedki näisid rõõmustawat minuga ja laulsuwat: N amen, halletunja! N amen, halletunja! Tänu Jumalale! Kui auhikelt siis inglitooridki laulsid taewas! Luuk. 10 : 10.

Palwekoosolek merel.

Tormis ja hirmsas lainetuses kannatas üks laew sedawõrd, et hakkas wett sisse walguma. Kapten tegi oma paremat, et päästa meeskonda, kuid see näis mõimatuna. Siis kutsus kapten kõik 32 meest oma ümber ja ütles: „Kõik! Mina ei wõi enam midagi teha teie päästmiseks. Mõne filmapiigu pärast peame hukkuma — kas olete walmis?!“

Kapten ise polnud mingi jumalafartlik mees. Seal astusid tats merimeest ette ja ütlesid: „Kapten, meie usume, et oleme walmis.“ Seepärast ütles kapten liigutatult: „Paluge siis minu ja mu sõprade eest! Bean ütlemä — ma pole walmis!“

Kõik põlwisid. Nende palwe ajal lähines päästewene appiruttanud laewalt ja kogu laewa meeskond päästeti.

Kui nad astusid maale Fayhal'is, olid nad kõik pöörnud s. o. päästetud ka waimulikust surmast.

Kas oleme walmis igawikku astuma?

Homo unius libri.

Wesley ütles kord: Olen päewa laps. Olen Jumala juurest tulnud waim ja lähen tagasi ta juure. Ma tahan teada waid ühte asja — teed taewasse. Jumal on ise alandunud seda õpetama minule. Ta on seda kirjutanud raamatusse. Do, anna mulle see raamat! Anna mulle igat wiisi Jumala raamat! Minul on see; siin selles on mul küllalt teadmisi. Lase mind olla homo unius libri (ühe raamatu mees.)

On meil igal ühel see üks ja kõige tähtsam raamat — Piibel? Otsid ja sellest teed taewasse? Do, kui paljudel on see raamatute raamat nurka heidetud ja tolmunud. Mõisikelt mõiksid need inimesed leida siis õiget teed! Seepärast on pimedus jūdames, süngus mõtteilmas, segadus ja meeleheide elus.

Meie mõlafari.

Tuntud Soome jultustaja A. Skutnab, kes nüüd juba puhkama läinud, oodates Isjanda aupäeva, on tarvitanud ilusat sõrdlust meie lunastusest. See on nii:

„Enne-wanasti sündis, kui mõlgnik ei suutnud maksta oma mõlga, siis mõlafari naelutati awalikule paigale, et kõik mõiksid lugeda. See tehti nii, et iga nurka löödi üks nael ja 5. mõlafari keskele. Niisamuti nagu need manaaja mõlglased, kes ei mõinud maksta oma mõlga, oleme meiegi patu mõlglased. Kuid meie mõla lunastas Jeesus Kristus oma ilie haawaga.“

„Ja on ära kustutanud mõlafari seadmiste sees, mis meie vastu oli . . . ja on seda risti külge löönud“ Kol 2:14. See on ewangeeliumi rõõmusõnum kõigile patustele, kes südametunnistuse etteheidete all oma pattude pärast ägawad ja ootawad wabanemist. Nii suur, kui su mõlg ka ilal on, Jeesus on neid maksnud risti! Nii rõhuvad kui su patud ka ei ole — Jeesus suri su eest ja maksis kõik oma kallil merega, et sindki päästa. Waata usus illes! Wõta see omaks — ja sa oledki päästetud.

„Olen näinud Jumalat.“

Kui kuulus Prantsuse teadusmees Jean Henry Fabre a. 1910 pühitjes oma juubelit, esitati seal terve hulka ta putukate maailmas tehtud imeliste uurimuste tulemusi. Keegi sealwiibiijaist küsis talt:

„Kas usute Jumalat?“

Jean Henry Fabre wastus kuulus: „Tehes neid imelike tähelepänekuid, pole mul põrmugi tarwitsenud pingutada, et uskuda Jumalat, sest ma olen näinud Jumalat. Lemata ei mõista ma midagi. Pole mul tarwitsenud waewa näha, et weenduda Jumala olelemisest, sest see weene on mind täiesti wallanud. Tõde Jumalast on kõiges läbipaiswas selguses peletanud kõik kahtlused, mis warem on mu usku pimestanud. Ennem mõiks naha mu ihult ära nülkida, kui riisuda usku Jumalasse mu hingest.“

Seda tunnistust kordas suur uurija wähe enne oma surma.

Nii räägivad tõsised teadusmehed.

Jlmsus trükiti Dr. Torrey haruabastel selgejooneline, eluliselt täpsitatud broshüür:

Põrgu, ta olemasolu tõde, mis koht see on ja kuidas sellest hoiduda.

See on raamat, mida wajak tänapäewa inimene. Hea lewitamisets. Sind ä 15 f., suuremal arvul ä 12 f. Sinna võib ka postmarkides saata kirjas aadressil: B. Sint, Koibu 68-b-6, Tallinn.

„Wõta ja loe“ nr. 1 on uuesti trükitud ja saada.

Toimetaja **Pecter Sint**. „Wõta ja loe“ ä 2 senti; 10 tütti — 15 senti. Jlmsus 2x tms. Matjab aastas 50 f., 1/2 a. 25 f. Tellige, lewitage ja paluge! Toetusi traktat-misjoni heaks, tellimisi ja kaastõid saata toimetaja aadressil — Koibu 68-b-6, Tallinn. Tellida võib ka Briti & Wäljam. Piibliseltiit, Ratastaewu 4 Tallinna; sealjamas jaada ka igasuguseid piibleid ja piiblitist.

R.-U. „Külwaja“ trükit, Keilas 1932.